

[Agerschou]

sørgede for, at det skete med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1987.

Efter vores opfattelse er bestemmelsen nævnt i de to lovforslag af tilsvarende art, nemlig at det drejer sig om en eller anden form – vi har ikke i vores bemærkninger sagt »brugerbetaling«, men har sagt »en slags brugerbetaling for sygehusophold« for en anden gruppe, nemlig langtidssyge børn.

Hvad er det, der sker? Det, der sker, er, at hvis man kan påregne, at et barn opholder sig mere end to måneder, så bliver de beløb, vi snakker om, trukket, ikke bare beløb, der forfalder efter to måneder, men for hele perioden.

Så kan vi diskutere længe og inderligt, hvad dobbeltforsøgelse er. Jeg aner det simpelt hen ikke. I forbindelse med kontanthjælpsdebatten forsøgte vi at få en udtømmende oversigt fra Socialministeriet over begrebet dobbeltforsøgelse, men det kunne ikke lade sig gøre. Så vi opfatter det som et juridisk elastikbegreb, som kan benyttes i forskellige situationer.

Vi mener, at begrebet er forkert at bruge i den her sammenhæng, for hvad er det, børn får på hospital, og som familien på en eller anden måde sparer? Det er udelukkende kost. Familien har præcis de samme basisudgifter, præcis de samme udgifter til tøj osv.

Socialministeren gjorde en del ud af at fortælle, at det drejede sig om en gammel regel. Det er korrekt, at det er en gammel regel, men det gør ikke sagen bedre. Og så havde ministeren en stort set teknisk gennemgang. Vi tror ikke, at reglen i praksis omfatter særlig mange børn.

Der er endnu en betænkelighed, som jeg også mener at socialministeren burde gøre sig nogle overvejelser om: Der er masser af familier, der naturligvis ikke regner med, at det, fordi deres barn opholder sig på et hospital, faktisk er socialt bedrageri at modtage børnetilskud og forskudsvis børnebidrag osv.

Vi er sikre på, at reglen i mange tilfælde ikke bliver brugt, men det, vi også ved, er, at der faktisk er hospitaler, der gør forældrene opmærksom på det; der er hospitaler, der indberetter til socialforvaltningerne. I de tilfælde er der ikke nogen dispensationsmuligheder. I de tilfælde bliver man trukket, sådan som vi har beskrevet det i bemærkningerne til forslagene. Vi synes, at det også af retssikkerhedsmæssige grunde er betænkeligt, at det kan være helt tilfældigt, om

en familie, der er i den situation, bliver trukket for de forskellige beløb eller ej.

Jeg forstod ikke helt, hvad Fremskridtspartiets fru Jane Oksen sagde. Jeg mener, at i første trejferdedel af talen argumenterede Fremskridtspartiet faktisk for forslagene, men så endte det med, at man ikke kunne tiltræde dem alligevel. Jeg forstod egentlig ikke, hvad det var, det handlede om.

Fru Merethe Due Jensen sagde, at der ikke var økonomisk grundlag for forslagene. Jegfatter heller ikke en lyd af, hvordan man kan bruge det som argument. Vi har forsøgt at finde ud af, hvilke økonomiske konsekvenser en gennemførelse af forslagene ville have, men det er umuligt at finde ud af. Der er på Socialdemokratiets foranledning stillet to spørgsmål i Folketingets Socialudvalg, og af svarene fremgår det, at man i Socialministeriet ikke aner, hvordan den regel bliver administreret, og i hvor mange tilfælde børn og børnefamilier bliver omfattet af den.

Enhver kan sige sig selv, at en familie, der er i den situation, at et barn skal være indlagt i to måneder eller længere tid, har problemer nok at tænke på, uden at de samtidig skal rammes af problemer, der handler om økonomi, og det bliver de naturligvis. Sådan noget som børnetilskud og børnebidrag indgår jo i en families samlede budget. Vi har set et enkelt tilfælde, hvor det var omkring 4.600 kr., en enlig forsøger fik trukket, og det er naturligvis, hvordan man end vender og drejer det, noget, der kan mærkes i en families budget.

Jeg kan jo ikke takke ret mange andre end Fælles Kurs for fuldstændig tilslutning til forslaget . . . (Afbrydelse af Preben Møller Hansen) . . . ja, men der er jo ikke flertal. I må på et eller andet tidspunkt lære, at tingene ikke bliver gennemført, fordi Fælles Kurs og SF går ind for det.

Det, jeg vil koncentrere mig om, er de meldinger, jeg fik fra De Radikale og Socialdemokratiet, som sammen med Fælles Kurs og SF udgør et flertal.

Begge partier giver udtryk for, at det er muligt, at disse regler skal blødes op. Jeg ved, at Det Radikale Venstre i forbindelse med kontanthjælpsdebatten gik ind for en periode på minimum seks måneder. Det er vi ikke enige i, men det er bedre end ingenting, så hvis vi kunne blive enige om, hvis der kan skabes flertal